

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **S. Ch.,** zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 8. 2017, č. j. MV-81307-8/SO-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 8. 2020, č. j. 10 A 156/2017 - 40,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 8. 2020, č. j. 10 A 156/2017 - 40, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí žalované ze dne 2. 8. 2017, č. j. MV-81307-8/SO-2017, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 27.694,50 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 24. 3. 2017, č. j. OAM-11557-60/TP-2014, zamítlo žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 2 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce závažným způsobem narušil veřejný pořádek.

[2] Žalovaná shora uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla žalobcovo odvolání a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

II.

[3] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Městský soud předeslal, že napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalovaná v něm podrobně popsala žalobcovo jednání, které shledala „závažným narušením veřejného pořádku“ ve smyslu § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, a rovněž vysvětlila, proč toto jednání právně kvalifikovala uvedeným způsobem. Z napadeného rozhodnutí jsou taktéž zřejmé důkazy, o něž správní orgány opřely své závěry.

[5] Městský soud dále neshledal důvodnou žalobcovu argumentaci, že v jeho případě nebyly naplněny podmínky k zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Vycházeje ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 188/2017 - 46, městský soud nejprve uvedl, že žalobcovo jednání naplnilo znaky „závažného narušení veřejného pořádku“ ve smyslu citovaného ustanovení. Následně také dospěl k závěru, že zamítnutí žalobcovy žádosti o povolení k trvalému pobytu bylo přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Podmínky k zamítnutí žalobcovy žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců tedy byly naplněny.

III.

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Podle stěžovatele městský soud nesprávně vyložil neurčitý právní pojem „závažné narušení veřejného pořádku“ uvedený v § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, podle něhož byla zamítnuta jeho žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. Stěžovatel rovněž městskému soudu vytýká, že ve svých závěrech vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 188/2017 - 46, neboť skutkový stav byl v obou případech rozdílný.

[8] Stěžovatel má za to, že ze správního spisu není zřejmé, že by se za dobu svého pobytu na území České republiky dopustil jednání, které by bylo možné kvalifikovat jako „závažné narušení veřejného pořádku“ ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Výkon závislé práce či dočasná absence živnostenského oprávnění podle něj nemohou samy o sobě představovat „závažné narušení veřejného pořádku“, a to i přesto, že stěžovatel neplnil účel povoleného dlouhodobého pobytu. Takový závěr lze podle stěžovatele dovodit i z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu. Například z rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 345/2017 - 37, v němž se kasační soud zabývá skutkově obdobnou věcí, je zřejmé, že k „prostému“ narušení veřejného pořádku

musí přistoupit další individuální okolnost, která ve svém souhrnu zakládají „závažné narušení veřejného pořádku“.

[9] Stěžovatel s ohledem na uvedené skutečnosti nesouhlasí se závěrem městského soudu, že tím, že při podání poslední žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu musel vědět, že jeho účel neplní, přistoupila k prostému narušení veřejného pořádku rovněž další individuální okolnost, prokazující stěžovatelovo dlouhodobé a systematické obcházení zákona o pobytu cizinců. Takový závěr je podle něj nesprávný, zjednodušující a nedostatečně odůvodněný. Stěžovatel je přesvědčený o tom, že není možné klást rovnítko mezi případným nenaplněním účelu dlouhodobého pobytu a závažným narušením veřejného pořádku. Uvedený závěr městského soudu vypovídá pouze o tom, že stěžovatel neplnil účel předchozího pobytu, nikoliv o tom, že závažně narušil veřejný pořádek.

IV.

[10] Žalovaná se ke stěžovatelově kasační stížnosti ve stanovené lhůtě (ani doposud) nevyjádřila.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost je důvodná.

[13] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel shledává rozsudek městského soudu mimo jiné nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku je přitom vadou tak závažnou, že by se jí Nejvyšší správní soud musel podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by ji stěžovatel sám nenamítl.

[14] Stěžovatel má konkrétně za to, že městský soud v napadeném rozsudku řádně neodůvodnil svůj závěr, že se stěžovatel dopustil „závažného narušení veřejného pořádku“ ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců.

[15] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval

všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[16] Nejvyšší správní soud dospěl v nyní posuzované věci k závěru, že napadený rozsudek vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů ve smyslu závěrů výše citované judikatury nevykazuje. Městský soud výstižně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení, předestřel relevantní a ucelené právní závěry, kterými vypořádal stěžejní žalobní argumentaci, tedy nesouhlas stěžovatele se zamítnutím jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu správními orgány z důvodu „závažného porušení veřejného zájmu“ ve smyslu § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, a dostatečně své závěry odůvodnil. Ostatně stěžovatel proti výkladu podanému městským soudem v kasační stížnosti brojí vlastní věcnou argumentací a polemizuje s ním, což by v případě chybějících důvodů prakticky nebylo možné. Skutečnost, že se s těmito závěry stěžovatel neztotožňuje, však nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů nezakládá (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, nebo ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 - 37).

[17] Nejvyšší správní soud k uvedenému také připomíná, že nepřezkoumatelnost rozsudku není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadený rozsudek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24).

[18] Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, ale ani pro nesrozumitelnost a Nejvyšší správní soud neshledal ani jinou vadu řízení před městským soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost jím vydaného rozsudku, lze shrnout, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nebyl naplněn.

[19] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje též kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Konkrétně namítá, že městský soud nesprávně vyložil neurčitý právní pojem „závažné narušení veřejného pořádku“ uvedený v § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, podle něhož byla zamítnuta jeho žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. Je přesvědčený o tom, že se za dobu svého pobytu na území České republiky nedopustil jednání, které by bylo možné kvalifikovat jako „závažné narušení veřejného pořádku“ ve smyslu citovaného ustanovení; výkon závislé práce či dočasná absence živnostenského oprávnění totiž podle něj nemohou samy o sobě (bez toho, aby přistoupila další individuální okolnost) představovat „závažné narušení veřejného pořádku“, a to i přesto, že neplnil účel povoleného dlouhodobého pobytu. Stěžovatel rovněž městskému soudu vytýká, že ve svých závěrech vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 188/2017 - 46, byť skutkový stav byl v obou případech rozdílný. Poukazuje naopak na rozsudek ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 345/2017 - 37, v němž se kasační soud zabývá skutkově obdobnou věcí jako je ta nynější, a vyslovuje, že k „prostému“ narušení veřejného pořádku musí přistoupit další individuální okolnost, která zakládá „závažné narušení veřejného pořádku“.

[20] Podle § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, *ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek nebo ohrozil bezpečnost jiného členského státu Evropské unie, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.*

[21] K výkladu pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ Nejvyšší správní soud již například v rozsudku ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012 - 34, vyjádřil, že tento pojem (do 31. 12. 2010 obsažený v § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců) míří do minulosti a nelze ho ztotožnit s jakýmkoli protiprávním jednáním cizince. Musí jít totiž o jednání vskutku závažné (intenzitou, nebo významem chráněného zájmu, proti němuž směřuje) a aktuální, byť v porovnání s § 119 odst. 2 písm. b) citovaného zákona, v němž je také použit, naplní tento pojem i jednání méně intenzivní a méně aktuální.

[22] Konkrétně ve vztahu k neplnění účelu předchozího povoleného dlouhodobého pobytu cizincem coby skutečnosti naplňující pojem „závažné narušení veřejného pořádku“ obsažený v § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 345/2017 - 37, vyslovil, že *„[c]izinec, který neplní účel dlouhodobého pobytu, sice porušuje jednu z povinností, která mu ze zákona o pobytu cizinců vyplývá, avšak neohrožuje některý ze základních zájmů společnosti. Takové jednání sice určitým způsobem koliduje se zájmem státu na regulaci pohybu a pobytu cizinců na jeho území, nelze je však považovat za tak závažný exces, aby bylo způsobilé narušit závažným způsobem veřejný pořádek tohoto státu. […] Není-li závažným porušením veřejného pořádku samotný nelegální pobyt cizince na území České republiky (bod 56 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 4/2010 - 151 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. srpna 2013, č. j. 7 As 152/2012 - 51), nemůže jím – samo o sobě – být ani neplnění účelu jinak povoleného (a tedy legálního) dlouhodobého pobytu“* a dále, že *„neplnění účelu předchozího dlouhodobého pobytu nemůže být „samo o sobě“ kvalifikováno jako narušení veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu v relevantním znění. Uplatnit toto ustanovení by bylo možné jen v případě, že by k onomu (prostému) narušení veřejného pořádku z důvodu neplnění účelu předchozího dlouhodobého pobytu přistoupily další individuální okolnosti, jež by umožnily kvalifikovaně hodnotit tento způsob narušení veřejného pořádku jako závažný, například skutečnost, že již v době podání poslední žádosti o povolení dlouhodobého pobytu žadatel věděl, že účel nebude nebo nehodlá plnit.“* K obdobnému závěru dospěl kasační soud také například v rozsudku ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 188/2017 - 46.

[23] Z právě předestřených závěrů je zřejmé, že v případě neudělení povolení k trvalému pobytu lze sice za „závažné narušení veřejného pořádku“ považovat i menší prohřešky, než kupříkladu ve vztahu k rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy rozhodnutí zasahujícího do svobody pohybu a dalších práv cizince mnohem intenzivněji, nicméně neplnění účelu dlouhodobého pobytu samo o sobě „závažným narušením veřejného pořádku“ ve vztahu k posouzení žádosti o povolení k trvalému pobytu není. Ustanovení § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců by tedy bylo možné uplatnit pouze v případě, že by k onomu (prostému) narušení veřejného pořádku z důvodu neplnění účelu předchozího dlouhodobého pobytu

přistoupily další individuální okolnosti, jež by umožnily kvalifikovaně hodnotit tento způsob narušení veřejného pořádku jako závažný, například skutečnost, že již v době podání poslední žádosti o povolení dlouhodobého pobytu žadatel věděl, že účel nebude nebo nehodlá plnit.

[24] Nejvyšší správní soud se s těmito závěry plně ztotožňuje a neshledává důvod se od nich v právě posuzované věci odchýlit.

[25] V nynějším případě správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců pro „závažné narušení veřejného pořádku“. Toho se měl stěžovatel dopustit tím, že v době od 7. 9. 2011 do 21. 4. 2016 neplnil účel povoleného dlouhodobého pobytu, neboť ve skutečnosti nepodnikal jako osoba samostatně výdělečně činná, ale pracoval jako zaměstnanec, tedy vykonával závislou práci, a pouze využil skutečnosti, že byl zapsán v živnostenském rejstříku k tomu, aby požádal o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoby samostatně výdělečně činné, resp. o prodloužení tohoto pobytu. Stěžovatel přitom téměř 22 měsíců nedisponoval platným živnostenským oprávněním, ač bez něj nebyl oprávněn podnikat, respektive pobývat na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoby samostatně výdělečně činné. Podle správního orgánu prvního stupně si tedy stěžovatel prostřednictvím nepravdivých či skutečnosti neodpovídajících informací, uváděných do žádostí o vydání, resp. prodloužení, povolení k dlouhodobému pobytu, doprovázených neplněním jeho účelu, hodlal zajistit oprávněný pobyt na území České republiky po dobu dostatečně dlouhou, aby splňoval jednu ze základních podmínek pro vydání povolení k trvalému pobytu, a to podmínku 5 let nepřetržitého pobytu na území uvedenou v § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán prvního stupně tedy uzavřel, že stěžovatel závažným způsobem narušil veřejný pořádek ve smyslu § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců tím, že České republice prostřednictvím jejích správních orgánů uváděl nepravdivé skutečnosti ve vztahu k plnění účelu pobytu z cílem získat oprávnění k pobytu na jejím území, přičemž takto činil soustavně od roku 2011 do roku 2016 (a nepokusil se své jednání napravit tím, že by požádal o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, jak byl povinen podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), a porušil tak nejenom ustanovení zákona o pobytu cizinců, ale i dalších předpisů veřejného práva (např. zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, či zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení).

[26] Žalovaná v napadeném rozhodnutí následně vyjádřila, že „závažnost“ stěžovatelova jednání narušujícího veřejný pořádek ve smyslu § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců spočívala především v dlouhodobosti udržování popsaného protiprávního stavu (neplnění účelu dlouhodobého pobytu) a v jeho opakování. Ze strany stěžovatele se totiž nejednalo o jednorázové administrativní opomenutí povinnosti ukládané zákonem o pobytu cizinců, ale o opakované, dlouhodobé a systematické směřování k tomu, aby i nadále mohl pobývat v České republice, ačkoliv pro svůj pobyt neměl splněny všechny zákonné podmínky. Stěžovatel přitom opakovaně a dlouhodobě (v období posledních 5 let před podáním žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky) obcházel a porušoval právní předpisy České republiky.

[27] Městský soud v napadeném rozsudku vyšel ze zjištění správních orgánů, podle nichž stěžovatel přinejmenším v období od 7. 9. 2011 do 21. 4. 2016 nevykonával činnost jako osoba samostatně výdělečně činná, a tedy neplnil účel pobytu, a nadto uvedl, že stěžovatel již při podání žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu musel vědět, že účel tohoto pobytu neplní. Tím přistoupila k „prostému" narušení veřejného pořádku rovněž další individuální okolnost prokazující stěžovatelovo dlouhodobé a systematické obcházení zákona o pobytu cizinců, a jeho jednání tak podle městského soudu nešlo posoudit jinak, než jako „závažné narušení veřejného pořádku" podle § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců.

[28] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše citované judikaturní závěry týkající se výkladu pojmu „závažné narušení veřejného pořádku" obsaženého v § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců nemohl přisvědčit závěru městského soudu o tom, že v nynějším případě bylo možné stěžovatelovo jednání pod tento pojem podřadit, a byly proto splněny podmínky pro zamítnutí jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu.

[29] Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že správní orgány spatřují „závažné narušení veřejného pořádku" především v tom, že stěžovatel dlouhodobě (přinejmenším od 7. 9. 2011, kdy podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoby samostatně výdělečně činné, do 21. 4. 2016, kdy byl se stěžovatelem proveden výslech) neplnil účel naposledy povoleného dlouhodobého pobytu (o jehož prodloužení pro týž účel také požádal), neboť ve skutečnosti nepodnikal jako osoba samostatně výdělečně činná, ale pracoval jako zaměstnanec, a pouze využil skutečnosti, že byl zapsán v živnostenském rejstříku k tomu, aby požádal o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoby samostatně výdělečně činné, a tak si prostřednictvím nepravdivých či skutečnosti neodpovídajících informací hodlal zajistit oprávněný pobyt na území České republiky po dobu dostatečně dlouhou, aby splňoval jednu ze základních podmínek pro vydání povolení k trvalému pobytu; tedy opakovaně a dlouhodobě (v období posledních 5 let před podáním žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky) obcházel a porušoval právní předpisy České republiky.

[30] Správní orgány tedy založily svůj závěr o naplnění pojmu „závažného narušení veřejného pořádku" ve stěžovatelově případě pouze na skutečnosti neplnění účelu posledního povoleného dlouhodobého pobytu bez shledání dalších „individuálních okolností" (ve smyslu výše uvedené judikatury), které by odůvodňovaly „závažnost" narušení veřejného pořádku. Správní orgány sice uvádí, že stěžovatel Českou republiku prostřednictvím správních orgánů uvedl v omyl a projevil neúctu k právnímu řádu České republiky tím, že svým protiprávním jednáním porušil řadu předpisů českého veřejného práva, nicméně tato úvaha má svůj základ stále a pouze v té okolnosti, že stěžovatel neplnil účel pobytu (což je samo o sobě spjato s porušením právních norem). Podle kasačního soudu z odůvodnění správních rozhodnutí ani ze správního spisu ve stěžovatelově případě nevyplývají takové přesvědčivé okolnosti, na základě nichž by bylo možné odůvodnit

„závažnost“ narušení veřejného pořádku ve smyslu § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců.

[31] Ze správního spisu nadto nelze seznat, že by stěžovatel již při podání žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu neplnil účel pobytu, jak dovodily správní orgány i městský soud, a poukázaly tím na dlouhodobé a systematické obcházení zákona o pobytu cizinců. Ze spisového materiálu lze s jistotou pouze vyslovit, že stěžovatel přicestoval na území České republiky dne 2. 3. 2007 a do 31. 10. 2007 zde pobýval na základě povolení k vízovému pobytu nad 90 dnů za účelem zaměstnaní, od 31. 10. 2007 do 30. 10. 2009 zde pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonný manažer – účast v právnické osobě a od 7. 10. 2009 do 6. 10. 2011 zde pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná. Dne 7. 9. 2011 požádal stěžovatel o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná. Z výpisu ze živnostenského rejstříku ze dne 30. 12. 2015 přitom vyplývá, že od 5. 10. 2009 do 6. 10. 2011 měl stěžovatel platné živnostenské oprávnění. Dne 21. 4. 2016 byl proveden výslech stěžovatele, neboť správní orgán prvního stupně shledal rozpor mezi deklarovaným účelem dlouhodobého pobytu stěžovatele a absencí živnostenského oprávnění (v délce přibližně 22 měsíců, a to přerušovaně v období od 6. 10. 2011 do 21. 12. 2014, viz protokol o výslechu ze dne 21. 4. 2016). Při výslechu se přitom stěžovatel vyjadřoval především ke skutečnému obsahu své aktuální činnosti pro farmu v Kostomlatech nad Labem, kterou podle svých slov provozuje v posledních 4 letech (tedy přibližně v letech 2012 až 2016); stěžovatel nebyl dotazován na okolnosti ohledně podávání žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a on sám se k těmto nijak nevyjadřoval. Z jeho výpovědi tedy nelze usuzovat na to, že již při podání žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - osoba samostatně výdělečně činná věděl, že tvrzený účel dlouhodobého pobytu neplní, či dokonce, že jej do budoucna nehodlá plnit.

[32] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že jakkoliv jsou z hlediska vymezení neurčitého právního pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ obsaženého v § 75 ods.t 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců použitelné i závěry rozsudku č. j. 5 Azs 188/2017 - 46, z nějž vycházel městský soud (který v tomto směru ostatně též odkazoval na shora citovaný rozsudek č. j. 6 Azs 345/2017 - 37), oproti nynější věci se odkazovaný případ lišil právě tím, že se jednalo o věc cizinky, která podala žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání přesto, že společnost, v níž měla být jednatelkou, přestala jakékoli podnikatelské aktivity vyvíjet ještě před podáním žádosti. Tedy byla zde ona další individuální okolnost, pro kterou bylo možno na závažné narušení veřejného pořádku usuzovat. Takovéto indicie v případě stěžovatele chybí. Na rozdíl od případu řešeného v citovaném rozsudku pátého senátu totiž z obsahu správního spisu v posuzované věci nevyplývá právě ona další individuální okolnost, která by umožnila neplnění účelu povoleného pobytu stěžovatelem kvalifikovaně hodnotit jako „závažné narušení veřejného pořádku.“

[33] Nejvyšší správní soud pro shora uvedené skutečnosti přisvědčil stěžovatelově kasační argumentaci, podle níž městský soud nesprávně posoudil otázku, zda v jeho

případě byly splněny předpoklady pro zamítnutí podané žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců. V jeho případě nebyl naplněn pojem „narušení veřejného pořádku závažným způsobem“. Jednání stěžovatele spočívající v neplnění účelu posledního povoleného dlouhodobého pobytu (o jehož prodloužení z téhož důvodu - podnikání osoby samostatně výdělečně činné - stěžovatel také požádal), z podstaty věci spjatého i s porušením dalších norem veřejného práva, totiž samo o sobě bez shledání dalších „individuálních okolností“ (ve smyslu výše citované judikatury) nemůže tento pojem naplnit. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. byl tudíž naplněn.

VI.

[34] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. napadený rozsudek zrušil. Vzhledem ke skutečnosti, že nesprávného posouzení věci týkajícího se stěžejní sporné otázky spočívající v naplnění pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ se dopustil již žalovaný a městský soud by v dalším řízení nemohl učinit nic jiného, než zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, Nejvyšší správní soud přistoupil k tomu, že spolu se zrušením napadeného rozsudku sám rozhodl také o zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.]. V něm je žalovaný vázán zde vysloveným závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 téhož zákona).

[35] Nejvyšší správní soud rozhodoval ve věci jako poslední, je proto povinen podle § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodnout o celkových nákladech soudního řízení. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel jako v řízení úspěšný účastník má právo na náhradu nákladů řízení důvodně vynaložených v řízení proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl.

[36] Náhradu nákladů řízení o žalobě přestavuje soudní poplatek za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě v celkové výši 4.000 Kč a odměna za zastoupení advokátem za 3 úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci, sepisu žaloby a účasti na jednání soudu dne 13. 8. 2020 [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] Mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby v řízení o žalobě činí 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu]. Dále byla přiznána též náhrada za 1 úkon právní pomoci v rozsahu poloviny sazby za návrh na přiznání odkladného účinku, tj. 1.550 Kč [§ 11 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 11 odst. 3 advokátního tarifu]. Zástupci žalobce náleží též náhrada hotových výdajů za každý z těchto úkonů v souladu s § 13 odst. 4 advokátního tarifu v rozsahu 4x300 Kč, tj. 1.200 Kč. Za řízení o žalobě tedy náklady zastoupení činí 12.050 Kč.

[37] Náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti přestavuje soudní poplatek ve výši 5.000 Kč a dále odměna za právní zastoupení za 1 úkon právní služby spočívající v sepisu doplnění blanketní kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby činí 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátní tarif)]. S tím souvisí též náhrada hotových výdajů za uvedený úkon v souladu s § 13 odst. 4 advokátního tarifu v rozsahu 300 Kč. Náklady zastoupení za řízení o kasační stížnosti tedy činí částku 3.400 Kč.

[38] Jelikož zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se o částku této daně (21% z částky 15.450 Kč, tj. 3.244,50 Kč) náhrada nákladů právního zastoupení. K zaplacení nákladů řízení v celkové výši 27.694,50 Kč (včetně soudního poplatku v rozsahu 9.000 Kč) byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta 30 dnů jdoucí od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. února 2022

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu